

Dochter van Pan

Zoektocht naar een vorig leven



Bertien van Woelderen

2 Ontmoeting met Alyssa

Het is 1980.

Ik zat op de grond geleund tegen mijn bank vlak bij de kachel in de zitkamer. De kinderen sliepen zodat ik de tijd aan mezelf had.

De kachel was warm en behaaglijk. Mijn grote vriend Siep, de kater met wie ik soms de lekkerste plek voor de kachel bevocht, lag lui in de buurt te slapen. Ik voelde mij die avond erg verlaten en verdrietig omdat mijn onbeantwoorde gevoelens voor Brian me parten speelden, toen zich plotseling het volgende beeld aandiende:

Ik sta op een hoogte en kijk naar een stoet jonge priesters in witte gewaden die een trap aan het beklimmen zijn. Ze worden geleid door een oudere priester met een kaal hoofd, eveneens in een wit gewaad gestoken. Achter mij is een gebouwtje en daarnaast staan wat grote kruiken. Erachter verheft zich de top van een berg. Op de voorgrond staan drie zuilen. Vanaf de plek waar ik sta is de trap links van mij. In de trap zit een bocht die het begin van de trap onzichtbaar maakt.

Ik herkende in een van de jonge priesters Brian. Uiteraard zag hij er heel anders uit, maar zo'n herkenning is een absoluut weten. Dat is hem, met precies zo'n glimlach van 'ik neem wel deel, maar ik weet niet of ik alles ook serieus ga nemen'.

Ik wist dat ik door de ogen van een kind keek. Het kind voelde jong en mijn eerste inschatting was ongeveer acht jaar oud. (Later ontdekte ik dat ze wat ouder was.) In het kind was een weten dat ze daar op die plek van dat gebouwtje en de zuilen niet hoorde te zijn. Ze wist ook dat zij niet betrappt moest worden.

Ik schoot terug in mijn vertrouwde lichaam, dat van de volwassen vrouw van nu, en begreep dat mijn onderbewuste deze herinnering over Brian naar boven had gehaald.

De beelden voelden oud, heel oud. Mijn weten vertelde me dat deze herinnering zeker van vóór de jaartelling was. Datzelfde weten of gevoel gaf mij ook de indruk dat het ongeveer 400 jaar daarvoor moest zijn, hoewel nog eerder zeker een optie bleef.

Doordat ik in gedachten steeds terugkeerde naar het eerste stukje ‘film’, activeerde dat nog een herinnering.

Ik zie een langwerpig grasveld. Er omheen, vooral aan één kant, is bos. Op het veld wordt geïmagineerd in hardlopen. Ik, als kind, ren op mijn blote voeten aan de rand van het bos, net buiten het veld, met de jongens mee en loop ze eruit. Tussen de jongens bevindt zich wederom Brian. Ik, in de versie van het kind, vind hem interessant en onuitstaanbaar gelijktijdig.

Als een flard van een film bleef dat beeld zich de dagen erna steeds weer vertonen. En juist dat korte stukje film riep mijn verlangen op naar meer kennis. Wie was ik daar op die hoogte...? Wat was er met de plek dat ik daar beter niet kon zijn...? Waar ging die processie van jonge priesters eigenlijk over?

Deze innerlijke zoekopdrachten leverden nog meer informatie op. Het kind daar op die grote hoogte heette Alyssa en was ongeveer elf jaar oud. Precies wist zij het niet, want de dagen van toen telden niet zo. Haar vader was geitenhoeder en zij ook.

Alyssa was de oudste van het gezin en had nog een jonger broertje en zusje.

De plek op de berg waar Alyssa zich bevond mocht alleen door mannen betreden worden en was dus absoluut taboe voor vrouwen van welke leeftijd dan ook. Alyssa wist dat en noemde de berg ‘de mannenberg’. Ze zei dit altijd op zo’n schampere toon, dat het leek alsof ze het over een stelletje sukkels had. Ze was zeer uitgesproken over dat alleenrecht voor mannen; vond dat ronduit idioot. Stelletje opgeblazen kikkers, zelfingenomen padden, zijn teksten die met gemak uit haar mond kwamen rollen. Later sprak ze tijdens een sessie met Jos, mijn huidige partner, soms over *de boze berg*.

Ook bleek mij dat ze een intense hekel aan die hogepriester had. Het beeld dat steeds terugkwam was van de hogepriester die op sandalen in een wit wapperend gewaad de bocht om kwam lopen in zijn klim naar haar woning. ‘Hij heeft een glad kaal hoofd en als hij je aanraakt enge zachte handen,’ vertelde Alyssa. Voor haar voorspelde zijn komst nooit veel goeds omdat hij zich graag met de toekomst van Alyssa bemoeide. Wat ze vooral verafschuwde in de man was de manier waarop hij de wet stelde waarnaar iedereen moest luisteren. Hij bracht de wet altijd uit naam van de goden, alsof hij daarmee steeds in gesprek was.

Toen hij over de toekomst van Alyssa praatte, ervoer ik haar van binnen als een bokkend volbloed veulen, die iemand op de verkeerde manier tracht te temmen. Voor Alyssa was dit alles een gruwel. Ze was van mening dat de hogepriester de door hem gepredikte wetten zelf bedacht. Voor haar gold maar één wet: De wet van de natuur.

Een andere belangrijke herinnering betreft Ionas de fluitspeler. Op de meest onverwachte momenten kwam hij van over de bergen het gebied in waar Alyssa woonde. Hij was wat ouder dan Alyssa en voor haar sprak hij een rare taal, die ze amper kon verstaan. Daarom had ze zich aangewend vooral lichaamstaal te gebruiken.

Alyssa was dol op de muziek die Ionas uit zijn zelfgemaakte fluiten toverde. Ze kon daar eindeloos naar luisteren, temeer daar zijn muziek ook veld dieren aantrok. Voor haar was dat pure magie.

Ik leerde Alyssa in de loop van de tijd steeds beter kennen. Maar soms kwam ze ook geheel onverwachts mijn leven binnen stappen. Zo herinner ik me bijvoorbeeld dat ze me op een goede avond kwam halen. Ik zat weer samen met Siep wat te dromen bij mijn kachel in Den Haag, toen ze ineens voor me stond en me dringend verzocht mee te komen. Ze had mijn hulp nodig.

... Ineens was ze daar. Ik kijk door de ogen van een kind naar een stoet jonge priesters die de berg op komen. Ik kan voelen dat het volstrekt niet de bedoeling is dat ik daar sta. Er is een weten dat ik daar op die plek van dat gebouwtje met de zuilen niet hoor te zijn. Ik weet ook dat ik niet betrapd had mogen worden.

Ik schiet terug in mijn vertrouwde lichaam, de volwassen vrouw. De beelden voelden oud, heel oud. Mijn weten vertelde me dat deze herinnering zeker van vóór Christus was. Datzelfde weten of gevoel gaf mij ook de indruk dat het ongeveer 400 jaar voor Christus moest zijn. Als een flard van een film bleef het beeld zich de dagen erna steeds weer vertonen. En juist dat korte stukje film riep mijn verlangen op naar meer kennis. Wie was ik daar op die hoogte...? Wat was er met die plek dat ik daar beter niet kon zijn...?

De zoektocht brengt de schrijfster naar het huidige Arkadië, met zijn hoge watervallen en wild bruisende rivieren. Er dienen zich lang vervlogen rituelen aan, verbonden met oude, bijna vergeten geschiedenissen.

Het is een spannend zoektocht, zowel door het landschap als door de geschiedenis, met als hoofdpersoon de jonge geitenhoedster Alyssa, dochter van Pan.



Bertien van Woelderen, verpleegkundig docente en journaliste, startte in 1985 haar carrière als docent aan het voormalige Centrum voor Intuïtieve Ontwikkeling.

In 1998 richtte zij samen met haar echtgenoot Jos Olgers de TranceArt Academie op, een opleidingscentrum voor hypnose- en regressietherapie. In 2014 namen anderen het directeursstokje over, waarna Bertien zich kon weiden aan haar dieren en o.a. het schrijven van boeken.

